

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző: *ego*

Cím: *A háborus kofa.*

Forrás:

Pesti Napló.

Bp.

(Hely)

916.

(Idő)

VIII 30

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Osztályozás

Tárgy

381.6

Hely

Idő

"1916"

Személy

Helyszám

A háborus kofa

Kint lakik Pomázon, vagy Budaörsön, vagy azon is innen. Frau Knödl-nek hívják, vagy Frau Krautsaltnak; csak németül beszél, de azért jól tud — titokban — magyarul.

Otthonában jókedélyű, kövér családanya, aki világyülölétét kitombolja és epéjétől megszabadul Pesten, a vámház előtt, minden kedden és pénteken, néha vasárnap is. Gyülöli a pesti nagyságakat; ő az, aki a hatalmas gazdagoknak megmutatja, hogy van náluk nagyobb ~~nr~~ is a világon. Ősztönember, első látásra megszereti vagy megveti az elébe álló nőket.

Kezdetben rettenetesen szidta a háborút, sirva fakadt, ha rokkantat látott, érzelmes volt, szegény, mindenkinek elmondta, hogy veje bevonult; szidta a nagy urakat, akik a háborút kitalálták, szidta a hatóságot, mely beleszólt szuverén jogaiba... Még most is szidja, de már csak hazafias pózból, meggyőződés nélkül. Mert ő hálás természetű és jól tudja: mit, mennyit köszönhet a kedves, jó szigorú hatóságnak... Hallgassuk csak meg, mit beszél kint a farkasréti villanyoson, ha azt hiszi, hogy nem figyel senki:

— Sie, Frau Schmalz, kár volt nekünk anyyira capplizni a maximálás végett. Hiszen az jó-ó. Az nagyon jó, — mi? Ki adott magának eddig öt krajcárt egy cső kukoricáért? Ki adott egy liter zöld slukkedliért negyven vasat? Még csibészeknek is derogált slukkedlit enni... Ki vigyázott arra, hogy mi meggazdagodjunk? Hallgasson ide.

Most délután siettem haza, volt még egy pár kiló barackom. Arra jött a kis fiatal Gyöngéné, régi kuncsaft az anyja is, jó, rendes népek, nem gazdagok, aber gebüldete, anständig Leit! és ő szegényke most úgy van, az ura a harc téren van, gondoltam: adok neki barackot, egy koronáért kilóját, mit háboruba, leszek én is splendiid egyszer, majd megáld érte a jó Isten. Nekem negyvenbe van, a többit eladtam nyolcvanért, vigye az ördög, nem sajnálom; eleget vesződtem azzal a bagázssal, azokkal a nagyságokkal, mit die kurze Röck! Odahívtam ot: „egy korona a barack, nagyságám, édeském, magának“ — és már ragyogott az a kis sápadt, szomorú arca az örömtől. De arra jött a rendőr, rámkialtott, hogy adom a barackot. — Nézze rendőr ur — mondtam — haza akarok menni, sok az ütődött közte, alul rohadt, ezt a maradékot odaadom koronájával. — Hogyisne, — szólt haragosan a rendőr ur — maga nem fogja kijátszani a hatóságot. Egy korona hatvan ma a barack napi ára, meg vagyon írva a cédulán, se több, se kevesebb. A törvénytől nem szabad eltérni. — Így mondta s visszaöntötte a barackot a kosaramba. Mit csináljak, nem veszekedhetek, látom: parancsba van neki, hogy ügyeljen az én javamra, no ja, elég helypénzt fizetek. De azért mégis bosszantott, mert az én árum, az én pénzem, tehetek vele, amit akarok, nem igaz? A kis Gyöngéné megrémült, elpirult, egy kilót vitt, kifizette a nyolcvanot; és meg dühömben hazahoztam a többit kis unokáimnak. De was sagn's Frau Schmalz, hogy vigyáznak ezek ránk? Meg vagyok hatva. Meiner

Seel', ha a vöm nem volna oda Galiciába, én már nem panaszkodnék egy percig se...

Igy beszél Frau Knödl a farkasréti villamoson. Azt mondják: a természetes szociális haladás első foka a hatóság kritikája, a gondolatok lázadása a mai társadalmi, községi beosztás ellen. Mit jelent akkor az, hogy a kofák szeretik a mai háborus hatósági intézkedéseket? *ego*